

פרשת וישב התש"פ

"אין עוד מלבדו"

א. "ויאמר לו יוסף, זה פתלנו, שלשת השרגים - שלשת ימים הם. בעוד שלשת ימים, ישא פרעה את ראשו והשיבך על כנך, ונתת כוס פרעה בידו - כמשפט הראשון אשר היית משקהו. כי אם זכרתני אתך, כאשר ייטב לך, ועשית נא עמדי חסד, והזכרתני אל פרעה, והוצאתני מן הבית הזה. כי גלב גנבתי מארץ העברים, וגם פה לא עשיתי מאומה, כי שמו אתי בבור", (בראשית, מ', יב' - טו').

"ולא זכר שר המשקים את יוסף, וישכחהו", (שם, פסוק כג'),

וכתב בזה רש"י הקדוש, וז"ל:

"ולא זכר שר המשקים' - בו ביום,

וישכחהו' - לאחר מכן,

מפני שתלה בו יוסף בטחונו לזכרו, הוזקק להיות אסור עוד שתי שנים".

ב. כתב¹ הגרא"א דסלר זיע"א, וז"ל:

"יוסף הצדיק, נענש בשנתיים נוספות בבית הסוהר, משום שתלה בטחונו בשר המשקים,

באומרו, 'כי אם זכרתני, והזכרתני'.

והנה, כל עונש, הוא, כדי שילמד האדם ממנו - לתקן את המעוות,

ואם כן, לכאורה צריך עיון, איך זה אמר אל פרעה, לאחר שפתר את חלמו -

'ועתה, ירא פרעה איש נבון וחכם, וישיתהו על ארץ מצרים'² -

¹ בספרו הקדוש "מכתב מאלהו", חלק ד', עמוד 30.

הביאו סבי מו"ר הגה"צ רבי משה איבגי שליט"א, בספרו "חכמת המצפון", בראשית, חלק ג', מאמר תשמז', עמודים קפד-ה'.

שזה, ודאי נראה כעין השתדלות, שְׁיָשִׁים פרעה את עיניו עליו לטובה.

אך אמת היא, שיוסף התבונן היטב מאוד, בטעם עונשו הנוסף,

והצליח ללמוד על ידו, את עומק גדר הביטחון,

והיינו, שיברר האדם לעצמו, בכל סיבה שיזמין לו הקב"ה -

שאין כל כוח בסיבה עצמה -

כי כל הכוח, נמצא רק במסבב הסיבות ב"ה.

וראיה לזה, שהמילה הראשונה, שאמר יוסף בהשיבו על שאלת פרעה -

וְאָנִי שְׂמַעְתִּי עֲלֶיךָ, לֵאמֹר, תִּשְׁמַע חֲלוֹם לְפָתֵר אֶתוֹי³ -

היתה המילה, **בְּלַעְדֵּי⁴ -**

כלומר, אין לי כוח זה כלל. והוסיף, 'אֱלֹהִים יַעֲנֶה אֶת שְׁלוֹם פְּרַעֲהוּ'.

ולכאורה, תמוה, למה לו לשלול את העניין לגמרי, באופן כה מוחלט,

הרי, היה יכול לומר לפרעה -

כן, יש לי קצת ידיעה בזה. אבל לא מחכמתי היא. אלא, האלוקים נותן את

הדברים בליבי, או כדומה לזה,

והרי, בְּמָקוֹם זה, הוא אומר בלשון שאינו משתמע לתרי אפי -

שאין בו יכולת כלל,

הלא, קרוב הוא, שפרעה יבין מזה, שהשמועה שמפיצים עליו, שיודע חלום

לפתור אותו, בטעות יסודה -

ובזה, יאבד את ההזדמנות האחרונה, לצאת מבית הסוהר לעולם.

² בראשית, מא' - לג'.

³ בראשית, מא' - טו'.

⁴ בראשית, מא' - טז'.

"ישען יוסף את פרעה, לאמר, בְּלַעְדֵּי, אֱלֹהִים יַעֲנֶה אֶת שְׁלוֹם פְּרַעֲהוּ".

אבל, יוסף הצדיק, לא השגיח בזה כלל,

ביודעו, שקודם כל, עליו לבטל מליבו את חשיבות הסיבה הגשמית לגמרי -

ולתת את הכוחות כולם, אל ה' יתברך -

וזהו עיקר הביטחון.

ומזה, רואים בעליל, עד היכן הגיע לימודו - באותן שנתיים מאסר שהוטלו עליו,

אחר שהגיע לדרגה זו של עמידה בנסיון, היה יכול לעשות את כל ההשתדלות
המוטלת עליו,

לפתור החלום לפרעה, וגם לומר, 'וְעַתָּה יֵרָא פְּרַעֲהוּ', מבלי שיהיה בזה שום פגם -

כי לא המעשה הוא הפגם, אלא, התלייה במעשה -

ולעשות מעשים, ולתלות ה-כ-ל בהשם יתברך, היא דרך התורה ...

ברור הוא, שבמשך שנתיים, יוסף הצדיק למד ושינן לעצמו, בלי הפוגות, את גדרי
הביטחון,

עד שבבוא הניסיון ⁵, עם כל פתאומיותו, השתרש הלימוד בפנימיותו ממש.

ועל כן, כששאלו פרעה את שאלתו, והיה יודע היטב - שעל פי דרך הטבע כל
עתידו תלוי בתשובתו,

לא חש כלל למצבו, אלא מצא בנפשו העוז, לומר תיכף ומיד, 'בְּלִעְדָּי',

ובזה, ללמד גם לפרעה, שאין בסיבות כלום. אלא, רק האלוקים יענה את שלום
פרעה".

ג. על הפסוק (בראשית, לי - א'), "וַתֵּרָא רַחֵל כִּי לֹא יִלְדָה לְיַעֲקֹב, וַתִּקְנֶה רַחֵל

בְּאֶחָתָהּ, וַתֹּאמֶר אֶל יַעֲקֹב, הִבֵּה לִי בָנִים, וְאִם אֵין - מִתָּה אֲנֹכִי",

ופירש רש"י, וז"ל:

" והבה לי - וכי כך עשה אביך לאמך, והלא התפלל עליה ⁶,

⁵ בזה שעמד לפני פרעה.

'מתה אנכי' - מכאן, למי שאין לו בנים, שחשוב כמת⁷ ."
ולאחר מכן, השיב יעקב אע"ה לרחל⁸ -
"וַיִּחַר אֶף יַעֲקֹב בְּרַחֵל, וַיֹּאמֶר, הֲתַחַת אֱלֹהִים אֲנֹכִי - אֲשֶׁר מָנַע מִמֶּנּוּ פְּרִי בֶטֶן",
ופירש רש"י, וז"ל:
" הַתַּחַת אֱלֹהִים אֲנֹכִי - וְכִי בַמְּקוֹמוֹ אֲנִי,

⁶ וכמאמר הכתוב (בראשית, כה' - כא'):

"וַיַּעֲתֶר יַצְחָק לַיהוָה לֵנֶכַח אֲשֶׁתּוֹ, כִּי עָקְרָה הִיא, וַיַּעֲתֶר לוֹ יְהוָה, וַתֵּהָרַר רַבֵּקָה אֲשֶׁתּוֹ".

⁷ במסכת נדרים, (סד' ע"ב):

"תניא, ארבעה חשובין כמת. עני, ומצורע, וסומא, ומי שאין לו בנים".

והטעם בכל ארבעה אלו שחשובים כמתים, יבואר בסייעתא דשמיא בטוטו"ד:

כי הנה בפסוק (במדבר, יט' יז'), "וְלִקְחוּ לְטָמֵא מֵעֵפֶר שְׂרֵפֶת הַחֲטָאִת, וְנָתַן עֲלֵיו מֵיִם חַיִּים אֶל כְּלֵי" -

וצריך ביאור בזה, וכי יש מציאות חיים במים.

אלא, שהביאור בזה, הוא, שכאשר נתבונן במים המכונסים בבור, נראה שהם מעופשים,

ולעומת זאת, כאשר הם זורמים במעיין וכיו"ב, הם ראויים לשתייה -

וכל כך למה, מפני שיש בהם חיות.

והנה, טַבַּע טַבַּע הַקֵּב"ה בברואיו,

כוח עצום, כוח שנקרא "מידת הנתינה".

וכשהאדם אינו נותן, הרי הוא חשוב כאותם מים המכונסים בבור, שבאים למצב של התעפשות.

ומשום כך, נחשב העני למת. שהרי אין לו ממה לתת.

וכמו כן, המצורע שנמצא בהסגר מחוץ למחנה, ואינו יכול לתת מאומה, נחשב למת.

וכן הסומא, שאינו רואה, ואינו יכול לראות במה חבירו חסר, וממילא שאינו נותן מעצמו, נחשב למת.

והגדול שבכולם -

הוא, מי שאין לו בנים, שהרי, טבע האדם להיטיב עם בניו, וכמו שנתבאר,

ואם כן, בשעה שאין לו בנים, נחשב הוא למת.

⁸ שם, פסוק ב'.

'אשר מנע ממך' - את אמרת שאעשה כאבא, אני איני כאבא,

אבא לא היו לו בנים, אני יש לי בנים,

ממך מנע, ולא ממני."

ועל תשובתו של יעקב אע"ה, דרשו רבותינו ז"ל (בראשית רבה, פרשה עא', ז'): :

"אמר לו הקדוש ברוך הוא, כך עונים את המעיקות ⁹ -

חייך, שפניך עתידים לעמוד לפני בנה".

ובאמת, שהדבר צריך ביאור רב, מהי תשובתו של יעקב אע"ה, לרחל אמנו ע"ה, כאשר היא עומדת מרת נפש לפניו.

ד. במעשה חנה ופנינה, מצינו (שמואל א', א' - ו'): :

"וכעסתי צרתה גם כעס, בעביר הרעמה, כי סגר יהנה בעד רחמה",

וביאר ב"מצודות דוד", וז"ל:

"אמרו רבותינו ז"ל (ילקוט שמעוני, רמז עז'), שאמרה לה בדרך לעג, כלום קנית

מעפורת לבנך הגדול, או חלוק לבנך הקטן",

ובמסכת בבא בתרא (טז' ע"א), דרשו רבותינו ז"ל:

שפנינה, לשם שמים נתכוונה, בכדי שתתרעם בנפשה, ותתפלל להקב"ה.

ולאחר מכן, מצינו ¹⁰ :

"וכן יעשה שנה בשנה ¹¹, מדי עלתה בבית יהוה, כן תכעסנה, ותבכה, ולא תאכל.

ויאמר לה אלקנה אישה, חנה למה תבכי, ולמה לא תאכלי, ולמה ירע לבבך, הלוא

אנכי טוב לך מעשרה בנים",

⁹ היינו, נשים מרות נפש.

¹⁰ שם, פסוקים ז'-ח'.

¹¹ שם, בפסוק ה' נאמר:

"ולחנה יתן מנה אחת אפים, כי את חנה אהב, ויהוה סגר רחמה",

וביאר ב"מצודות דוד", וז"ל:

"הלא רצוני אֶלְיָךְ, ואהבתי לְךָ, טובה היא לְךָ מֵאֵלוּ ילדות עשרה בניים",

והדבר צריך ביאור, כהקושיא דלעיל, "כִּךְ עוֹנִים אֶת הַמְעִיקוֹת".

ה. ובמאמר אלקנה לחנה, ידוע בזה ביאורו של רבינו המלבי"ם זיע"א,
כדלהלן.

דהנה, אחרו מאמרו הנ"ל של אלקנה. נאמר ¹², "וַתִּקֶּם חַנָּה אַחֲרַי אֶכְלָה בְשֵׁלָה,
וְאַחֲרַי שָׁתָה, וְעָלִי הִכְהֵן - יֹשֵׁב עַל הַפֶּסֶא, עַל מְזוֹזַת הַיֶּכֶל יְהוָה. ¹³ וְהִיא מָרַת נַפְשׁ,
וַתִּתְפַּלֵּל עַל יְהוָה, וּבָכָה תִבְכֶּה. ¹⁴ וַתִּזְדַּר נֶדֶר וַתֹּאמֶר, יְהוָה צְבָאוֹת, אִם רָאָה תִרְאֶה
בְּעֵינֵי אֲמִתְךָ, וּזְכַרְתִּנִּי, וְלֹא תִשְׁכַּח אֶת אֲמִתְךָ, וְנִתְּתָה לְאֲמִתְךָ זֶרַע אֲנָשִׁים, וְנִתְּתִיו
לַיהוָה כָּל יְמֵי חַיָּו, וּמוֹרָה לֹא יַעֲלֶה עַל רֹאשׁוֹ",

ונתקשה המלבי"ם, וז"ל:

"מדוע לא קמה עד הנה להתפלל, רק זה עתה הפעם הראשון".

ותירץ, וז"ל:

"עד עתה, סמכה את עצמה על תפלת בעלה, שהיה צדיק,

ועתה, שראתה שהוא מתיאש מן הרחמים, התעוררה להתפלל בעצמה".

דהיינו,

שכל מטרתו של אלקנה, במאמרו, היה, כדי לעורר את חנה,

שבדברים הצריכים רחמי שמים -

וממילא, הנאמר בפסוק, "וְכִן יַעֲשֶׂה שָׁנָה בְּשָׁנָה" -

שבכל שנה ושנה, כאשר היו הולכים אלקנה ומשפחתו למשכן, בְּרִגְלִים, היה אלקנה נותן לחנה "חלק
מזבח".

¹² שם, פסוק ט'.

¹³ שם, פסוק י'.

¹⁴ שם, פסוק יא.

אין, ¹⁵ "בִּטַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ".
ושמעתי ממו"ר הגאון רבי שלמה פרשה שליט"א ¹⁶ :
דהוא הדין אצל יעקב אע"ה, שבמאמרו "התחת אלהים אנכי, אשר מנע ממך פרי
בְּטוֹן",
התכווין, שלא תסמוך על צדקותו להושיעה -
אלא, שהיא תתפלל על עצמה,
כי רק היא, יכולה להושיע את עצמה, בתפילתה.
והן הם, סודם של דברי הגרא"א דסלר זיע"א,
שכאשר כיוון יוסף הצדיק ע"ה, הכל, אל מסובב הסיבות ברוך הוא,
זכה, ויצא מבית האסורים,
וגם מה שנראה בעינינו כהשתדלות מצידו -
כאשר הדבר, אינו נעשה כתְּלִיָּה במעשה -
זוהי, דרך התורה הקדושה.
ואפשר, שזוהי סגולתו המפורסמת, של מרנא ר' חיים זיע"א מוואלאז'ין,
וכמו שכתב ¹⁷, וז"ל:
"ובאמת, הוא ענין גדול וסגולה נפלאה,
להסיר ולבטל מעליו - כל דינין ורצונות אחרים, שלא יוכלו לשלוט בו, ולא יעשו
שם רושם כלל,

¹⁵ משלי, לא' - יא.

¹⁶ ביום ה', ז' בכסלו, התש"פ.

בהיכל הכולל "משפטים ישרים", בעיה"ת בני ברק.

¹⁷ בספרו הקדוש "נפש החיים", (שער ג', פרק יב').

כשהאדם קובע בלבו, לאמר, הלא ה' הוא האלקים האמת, ואין עוד מלבדו
יתברך שום כח בעולם - וכל העולמות כלל,
והכל, מלא רק אחדותו הפשוט ית"ש,
ומבטל בלבו ביטול גמור, ואינו משגיח כלל - על שום כח ורצון בעולם,
ומשעבד, ומדבק טוהר מחשבתו, רק לאדון יחיד ב"ה,
כן יספיק הוא יתברך בידו, שממילא, יתבטלו מעליו כל הכוחות והרצונות
שבעולם, שלא יוכלו לפעול לו שום דבר כלל".

ו. וראיה לדברים אלו, מצינו, אצל בני ישראל, בשעת שיעבוד מצרים.
דהנה, על הפסוק (שמות, א' - ח'), "וַיִּקֶם מֶלֶךְ חָדָשׁ עַל מִצְרָיִם, אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת
יֹסֵף",
נחלקו רב ושמואל, בגמרא¹⁸, האם אותו המלך, חדש ממש, או שמא נתחדשו
גזירותיו.

והנה, על הפסוק (שמות, ב' - כג'), "וַיְהִי בַיָּמִים הָרַבִּים הֵהָם, וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרָיִם,
וַיֹּאמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבָדָה, וַיִּזְעְקוּ, וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבָדָה",
ולאותו מאן דאמר, "חדש ממש". כתב הרמב"ן, וז"ל:
"ועל דרך הפשט -

מנהג כל הנעבדים למלך בליעל רשע, שיהיו מצפים ומחכים ליום מותו,
וכאשר ראו שמת המלך, האנחו מאוד, ממלך אדם חנף - מרשיע מן הראשון,
כי אמרו, אבדה תקנותנו - נגזרנו לנו,
ויבחרו מות מחיים".

ולהמבואר בדברינו, יובנו דברי הרמב"ן, הפלא ופלא:

¹⁸ עירובין, נג' ע"א. סוטה, יא' ע"א.

כי רק אחרי שהבינו בני ישראל, שהשם הוא האלקים האמתי, ואין עוד מלבדו
יתברך שום כח בעולם - וכל העולמות כלל,
ושמו אל הקב"ה, ב-ל-ב-ד, את עיניהם -
אזי, "וַתַּעַל שׁוֹעַתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֶבֶדָה".

ז. עוד ראייה לזה, מצינו אצל אסתר המלכה, וכדלהלן.

כאשר נתבקשה אסתר המלכה, ממרדכי היהודי, לפעול בעד הצלתם של כלל
ישראל - אצל אחשוורוש,
נאמר בפסוק (אסתר, ד', טו' - טז'):
"וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר, לְהָשִׁיב אֶל מַרְדֳּכָי. לֵךְ כְּנֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשָׁן,
וְצוּמוּ עָלַי, וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ, שְׁלֹשֶׁת יָמִים לִילָה וַיּוֹם, גַּם אֲנִי וְנַעֲרֹתַי אֲצוּם
כֵּן, וּבָכֹן אָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא כֹדֶת - וְכֹאֲשֶׁר אֲבַדְתִּי אֲבַדְתִּי".

ובטעם הדבר, שהוצרכה אסתר להתענות עם נערותיה, ביאר ה"אבן עזרא" זיע"א,
וז"ל:

"והנה, אסתר בטחה באלוהיה, על כן התענתה - ולא בטחה ביופיה,

כי פני המתענה, תשתנינה".

דהיינו,

שסיבת הדבר שהתענתה אסתר, היתה, להראות לעיני כל -

שבטחונה, הוא אך ורק בהקב"ה -

ובמעשיה, היא עושה השתדלות הפוכה. שבמקום להתקשט ולהתנאות, היא
מצערת את פניה,

ואף על פי כן -

"נְשָׂאָה חֵן בְּעֵינָיו" ¹⁹.

¹⁹ אסתר, ה' - א'.

ואפשר :

שלפיכך, הזמינה אסתר לסעודתה - את המן. בכדי שיחשבו עם ישראל, היא אוהבת את המן - ובכך, ידעו, שלא יוכלו לסמוך עליה - אלא, רק אל הקב"ה עיניהם.

ח. כתב השו"ע (או"ח, סימן תרע"א, ס"א), וז"ל:

"וְנוֹהֲגוֹת הַנְּשִׁים, שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה, בְּעוֹד שֶׁהַנְּרוֹת דּוֹלְקוֹת, וַיֵּשׁ מִי שֶׁאָמַר, שֶׁאֵין לְהַקְלִל לָהֶם",

וב"משנה ברורה", הביא משם ה"מגן אברהם" (סק"ה), שכתב משם ה"מטה משה" (סימן תתקצה'), וז"ל:

"דווקא נשים, לפי שנעשה נס על ידיהם".

ואותו הנס, שנעשה על ידן,

נתבאר בדברי הרמ"א (או"ח, סימן תרע"ב, ס"ב), וז"ל:

"וַיֵּשׁ אֲמָרִים, שֶׁיֵּשׁ לֶאֱכֹל גְּבִינָה בְּחִנְפָּה, לְפִי שֶׁהַנֵּס נַעֲשֶׂה בְּחֶלֶב, שֶׁהָאֲכִילָה יְהוּדִית אֶת הָאוֹיֵב",

וביאר ב"משנה ברורה", וז"ל:

"היא היתה בתו של יוחנן כהן גדול,

והיתה גזירה, שכל ארוסה, תבעל לטפסר תחילה,

והאכילה לראש הצוררים גבינה, לשכרותו,

וחתכה את ראשו, וברחו כולם".

ומכל הנ"ל מבואר, כי רב חלקן של נשות ישראל הקדושות, בנס ימי החנוכה,

ולפיכך, נתבאר בשולחן ערוך (או"ח, סימן תרעה', ס"ג):

ש"אֲשֶׁה מִדְּלֶקֶת נֵר חֲנֻכָּה, שֶׁאֵף הִיא חֲיֵבֶת בָּהּ",

ולא זו בלבד -

אלא, שכתב עוד ב"משנה ברורה", משם ה"מגן אברהם" (סק"ד):

"פירוש, בעד כל בני ביתה,

ואפילו איש, יכול לעשותה שליח, להוציאו ²⁰ **."**

ולהלן, נבאר בסייעתא דשמיא, עניין זה.

ט. במסכת שבת (כ"א ע"ב) למדנו:

"מאי חנוכה -

דתנו רבנן, ב-כה' בכסלו יומי דחנוכה,

תמניא אינון - דלא למספד בהון, ודלא להתענות בהון,

שכשנכנסו יוונים להיכל, טמאו כל השמנים שבהיכל,

וכשגברה מלכות בית חשמונאי, ונצחום,

בדקו, ולא מצאו אלא פך אחד של שמן, שהיה מונח בחותמו של כהן גדול, ולא

היה בו -

אלא, להדליק יום אחד,

נעשה בו נס, והדליקו ממנו שמונה ימים,

לשנה אחרת, קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל ובהודאה."

והנה, על שאלת הגמרא "מאי חנוכה", כתב רש"י, וז"ל:

"על איזה נס קבעוה."

והדבר צריך ביאור:

דבגמרא (הני"ל) מבואר, שנס החנוכה נקבע, בגלל אותו פך קטן החתום בחותמו

של כהן גדול -

²⁰ ברם, כשהבעל נמצא בבית, כבר אמרו רבותינו ז"ל (ברכות, כ' ע"ב), "תבוא מארה, לאדם שאשתו ובניו, מברכין לו".

ובאמת, שהמעין בתפילת "על הניסים", הנאמרת בימי החנוכה בתפילה ובברכת המזון, יראה, שמטרת ימים אלו, היתה על עניין אחר -

וכנאמר שם :

"בימי מתנתיה בן יוחנן כהן גדול - חשמונאי ובניו, כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך ישראל, לשפחם תורתך, ולהעבירם מחקי רצונך.

ואתה ברחמיך הרבים, עמדת להם בעת צרתם, רבת את ריבם, דנת את דינם, נקמת את נקמתם, מסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, וזדים ביד עוסקי תורתך.

לך עשית שם גדול וקדוש בעולמך, ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקון כהיום הזה.

ואחר כך, באו בניך לדביר ביתך, ופנו את היכלך, וטהרו את מקדשך, והדליקו נרות בחצרות קדשך.

וקבעו שמונת ימי חנכה אלו - בהלל גמור ובהודאה, ועשית עמהם נסים ונפלאות ונודה לשמך הגדול סלה".

ומבואר :

שכל עניין הנס, היה על זה, שניתן לעם ישראל פרקון -

ויכלו שוב לנהוג בדרך התורה -

ולא כמה שנתבאר במסכת שבת (הנ"ל), שהנס היה, במה שמצאו פך החתום בחותמו של כהן גדול.

ובסייעתא דשמיא, נראה לבאר את העניין, כדלהלן :

בתפילת "על הניסים", שאנו מזכירין בה, את ענייני המלחמה,

פירוש הדבר, שאנו מזכירין, מפני מה יצאנו למלחמה,

והוא, שרצתה מלכות יוון, לעקור את כוח התורה הקדושה ומצוותיה, מעם ישראל,

ולפיכך, יצאו אותם קדושי עליון למלחמה, והכריזו, כי ה' לבדו, עליון על כל הארץ,

ונתנם ה', ביד אותם קדושי עליון. למרות, מיעוטם וחולשתם.

ברם, כאשר קבעו רבותינו ז"ל, לשנה אחרת, לעשות ימי הודאה והלל ל-ה' יתברך,

וכדברי רש"י (במסכת שבת, הנ"ל), "על איזה נס קבעוה",

חיפשו רבותינו ז"ל, את הגדרת הדבר, מהו הגורם לאותם קדושי עליון, לצאת למלחמה -

למרות, שמעשיהם, הם, כמי שממית עצמו לדעת.

וזאת מצאו רבותינו ז"ל -

עניין פך השמן,

פך השמן, מראה ומגלה, את בטחונם ב-ה' יתברך,

בזה, שאינם דאגו את דאגת המחר -

כי במעשיהם הוכיחו, שעצם הדבר, שבאותו היום היה להם שמן להדלקה -

אין לדאוג את דאגת המחר, ובשמן זה מדליקים היום.

והוא, הכוח שְׁהִנָּחָה את אותם קדושי עליון,

אין אנחנו מְצַוִּים להצליח -

אנו מְצַוִּים להשתדל.

והם ימי החנוכה:

למסור את לבבינו,

ולייחד את לבבינו,

אל מסובב הסיבות ברוך הוא.

ובדבר זה:

הוכיחו גם נשות ישראל הקדושות, את מעשיהן,

שכן, יהודית הצדקת, מעשיה - כמוהם, כמאבדת עצמה לדעת,
אך מכיוון שְשָׁמָּה את כל יְהָבָה ומבטחה, אך ורק בהקב"ה -
זכתה, להצליח, ולהוציא את מחשבתה, מן הכוח אל הפועל,
כי האמונה אך ורק בהקב"ה, לבדו -

פועלת, ושייכת, אצל גברים ונשים כאחד.

ולפיכך:

שייכות אף הן, בברכה ובהדלקה.

ולאור דבריו הקדושים, של הגרא"א דסלר זיע"א, גבי יוסף הצדיק,

נבין, מעתה, את סמיכות פרשתינו, לימי החנוכה,

כיוון שיוסף הצדיק ע"ה, הוא מורה דרכינו -

בהבנתנו, שכל הפעולות, מסובבות, על ידי מסובב הסיבות ברוך הוא.

י. יתן ה' יתברך, ונזכה, לטהר את רעיונינו, ולזכך את ליבינו ונפשינו,

אך ורק, אל מסובב הסיבות ברוך הוא.

וכשם שנענו, רחל אמנו ע"ה, חנה הצדקת, עם ישראל במצרים, אסתר המלכה -

ואבותינו הקדושים ע"ה, בימי החנוכה,

על ידי, עניין קדוש ונשגב זה -

אשר הוא, בבחינת (תהילים, קכ"ג - ב'), "כְּעֵינֵי עֶבְדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם",

כך יעשה עמנו הקב"ה, ניסים ונפלאות בזמן הזה -

על ידי שְׁנַדְבֵק בעניין זה, אמן.